

Café
Desatero

František
TEICHMANN

OBRÁZY

Úvodem

Možná je dobré se na začátku ptát po smyslu obrazů, po smyslu umění vůbec. Pro mě je to snadné, protože nějak se výtvarně vyjadřovat potřebuji odmala. Je to samozřejmost.

Podívám-li se na umění z odstupu existence vesmíru, jde o nicotnost tak, jako život samotný. Ale pro člověka a naši elementární potřebu chápání světa je umění často to zásadní, co nás definuje, co nám dává šanci k porozumění, co určuje naši rozdílnost a učí nás pokoře i soucitu.

Obrazy jsou z podstaty věci osobitými příběhy autorů, ale jen do okamžiku, kdy obraz dokončí. Pak už obraz žije svým vlastním životem. Každý divák mu dává nový význam i smysl.

Chápu-li dílo jako součást prostoru, jsou také obrazy svědky toho, co se kolem nich odehrává. Pokud nutí lidi

k pohledu nebo i přemýšlení, vstupují i do jejich příběhů. Někdy na vteřiny, jindy na celý život. A v tom se skrývá velká zodpovědnost umělce k osobní opravdovosti.

Obraz sám o sobě není výpovědí o mně, místě, době nebo situaci. Obraz je totiž realitou samotnou, protože inspirace, místo, zážitky i člověk jsou jen pomíjivé iluze vystavěné na lidském vědeckém poznání a kulturním odkazu předků.

Vždy jsem se učil od dětí. To ony mají tu správnou touhu, odvahu i oheň objevovat a tvořit. Jakmile se začnou bát, stávají se dospělými. Do té doby je jejich svobodná imaginace opojná.

Zůstat trochu dítětem je pro mě nutné a bez živelné radosti z malby by nebyl důvod cokoliv vytvářet.

Vesmír detailu

Zdrojem inspirace v tvorbě je mi, jednoduše řečeno, skoro vše. Od dětství jsem si na rybách tříbil a trénoval pozorovací talent. Dnes ho využívám k hledání obrazů.

Nacházím je všude kolem sebe a fascinuje mě krása i zcela banálních motivů. Detail je pro mě novým vesmírem, stejně mocným jako pohled na noční oblohu. Po čase jsem přišel na to, že na zajímavých místech pátrám po obrazech automaticky. V bezejmenných končinách, dětských kresbách i tam, kde kráčely dějiny. Připomínám houbaře, nasaji atmosféru prostoru a hledám.

Jindy obraz komponuji jako hudbu. Skládám odkazy historie i tvary krajiny. Tóny barev kombinuji tak, aby celek měl svou vnitřní logiku a zněl čistě. Zároveň se snažím, asi i nevědomky, aby v každém obraze byla alespoň špetka humoru.

Uměním se alespoň prozatím neangažuji. Přesněji řečeno, vyhýbám se všem těm „aktuálním“ společenským tendencím, zpovědím i otázkám. S jedinou výjimkou tématu člověka a přírody. Tam se odpojit neumím.

Corbusierova pole II. 2019
akryl na plátně, 120 x 100

Ponte 2019
akryl na plátně, 120 x 100

Corbusierova pole I. 2019
akryl na plátně, 120 x 100

Růst 2017
akryl na plátně, 130 x 100

Malý vetřelec 2017
akryl na plátně, 130 x 100

Chutě tajemství

Baví mě pozorovat návštěvníky na výstavě. Potichu, nejlépe inkognito, se zdržuji na blízku a špicuji uši, aby mi nic neuniklo. Téměř vždycky se dozvím o svých obrazech něco nového.

Zajímavé je, jak je pro většinu diváků důležité, aby to co vidí, dokázali rozlousknout, popsat, zkrátka definovat jako třeba složení hořčice nebo výrobní postup knedlíku. Když pak o obrazech mluvím a rád to dělám, jsem zaskočen, že ač obraz vnímali úplně jinak, ten můj příběh jim k prožitku chyběl, až potom jsou spokojení.

Při debatách o umění mě baví jistá míra mystifikace. Zkrátka spíš než přímočaré odhalení nebo recept vyprávím o chuti hořčice nebo nedostižné mazlavosti knedlíku z páry.

A někdy je mi líto, že v lidech dříme taková touha po odhalení každého tajemství a nestačí jim vlastní interpretace, třebas je vzdálená od mé původní myšlenky. Málokdo si umí užít pocit svobody a přijmout tvorbu jako výzvu k vlastnímu prožitku, osobitému a neopakovatelnému.

Pálava I. 2020
akryl na plátně, 120 x 100

Beskydské lesní variace 2020
akryl na plátně, 120 x 100

Pálava II. 2020
akryl na plátně, 120 x 100

Domov 2019
akryl na plátně, 130 x 100

Fierenze David 2018
akryl na plátně, 130 x 100
43°46' 10"N 11°15' 22"E

Fierenze Ercole e Caro 2018
akryl na plátně, 130 x 100
43°46' 10"N 11°15' 22"E

Zadar Sv. Donat I. 2018
akryl na plátně, 100 x 100
44° 6' 57.2826319"N
15° 13' 28.1435547"E

František Teichmann se narodil v Praze v roce 1974. Dětství ale prožil na venkově v Horním Třešňovci. Vystudoval učitelství výtvarné výchovy, biologie a zeměpisu na Univerzitě Hradec Králové. V současnosti pracuje jako pedagog na Střední zemědělské a veterinární škole v Lanškrouně.

V letech 1995 – 2007 realizoval několik samostatných i společných výstav s názvy: Plísňe a trávy 1997, Ryby v trávě 1999 a Noví mimozemšťané 2002.

Po delší odmlce se k malování vrátil velkými výstavami v Hradci Králové a Lanškrouně, kde prezentoval cyklus Blízká krajina z let 2016 - 2019.

V současné malířské tvorbě reflektuje témata přírody, historie i umění. Krom malby se věnuje také ilustraci.

Žije a pracuje v Lanškrouně a Horní Čermné. Ve svém volném čase se věnuje horolezectví, cestování a žurnalistice.

frantisek.teichmann@seznam.cz
www.teichmann.tech

